

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 80^ο — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 379

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 8 ΜΑΪΟΥ 1926

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικόν, έτησίαν δραχ. 110
Έξωτερικόν 1 Λίρα Έγγλιαν
— Αμερικανικήν Δολλάρια 5 —

Σήμερον εις την Β΄ σελίδα: Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Το γραφείο της «Σφαίρας» αναλαμβάνει την διαβίβαση επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διάφορα...

Πνευματικός, υπνωτισμός, τραπέζι. Ψυχολογία παντός άτομου επί τη βάση του γραφικού χαρακτήρος.

Συνεννοήσεις δι' αλληλογραφίας. Απαντήσεις ταχέως και άκριβεις. Πλήρης μυστικότητα. Γράψατε: Νοομαντής, γραφείο «Σφαίρας» δωκλείοντες δαχμιάς 10 εις έκδοσιν επιστολών.

Εις τούς επιθυμούντας να λάβουν απαντήσεις δι' ιδιαίτερας επιστολής και όχι διὰ της στήλης, καθίσταται γνωστόν ότι δεόν να εσκέλειον εις διπλούν το όριον αντιστοιχίαν.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΝΕΚΡΩΜΕΝΟΝ ΒΙΟΙ: Έν πρώτοις ή έκ του χωρίου σας άπομακρυνεις θα σάς βλαψη πολύ. Αί συνθήκαι της ζωής σας θα καταστούν έτι δυσχερέι. Εις την Τράπεζαν δεν θα άνήγγηθητε. Γάμος ούκ. Αί οικογενειακά σας άνωμαλία θα άρθουν λίαν προσεχώς. Τιποτε άλλο.

ΝΕΛΛΗΝ ΧΡ., Σάρον: Προκειται περι ύποκειμενου της τελευταίας ύποσταθμής. Μονο γάρδου, άξιος, όχι θυσίας. Η καταστροφή σας ή ήνί είναι άναπορόφωτος. Θάλω όμως να σάς οσσω. Καί έν πρώτοις σάς συνιστώ ν' αγαπήσετε μέσα μεγαλυτέρας ζήσεως τούς θετούς σας γονείς. Δεύτερον να καταδικάσετε ποινικώς τον κατω φρονασά σας 'Ακόμη να αιδασθώ ή έπαυον του τό βαρύ χέρι της τιμωρίας. Ολοσώπητε το τέλος του άνθρώπου αυτού θα είναι κακόν και ολέθριον. Θα φθάση μέχρι του σημείου να έκλιπαρή το έλεός σας. Έν τω μεταξύ σεις πρέπει πάμυ δυνάμει να φροντισετε να έλθω εις γάμον, έστο και με ένα χειρόνακτα, άρχει αυτός να έχη ύποφωτην ή ήκη ή ύποστασιν. Μόνον κατ' αύτον τον τον ν' έθι σωθήτε.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΧΩΡΙΣΤΟΠΟΥΛΑΝ: Έπαναλαμβάνω ότι θα ζήσετε άπολυτως εύτυχής. Τόν μέλλοντα σύζυγον σας θα τον γνωρίσετε ταχώς. Όνομα: Γεώργιος. Γάμος μετά διετίας. Μελαχρονός.

ΛΑΤΡΗΝ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ: Θα νυμφευθήτε ώριαν κόρη και σχετικώς εύκατάστατον, κατόπιν θαμώ έρωτος. Το μέλλον σας άπολυτως εύτυχής. Χαριτική υπερήφανος, ύψηλόφρον και εύαίσθητος.

ΙΑΒΕΡΗΝ: Γάμον δεν διαβλέπω. Το μέλλον σας πολυτάραχον και άσταθές όπως και τό παρόν σας. Μεγάλα άνωμαλία διαβλέπω εις την ζωή σας. Έχθρους έχετε πολλούς και όλονέν δημιουργείτε και νεους.

ΚΑΡΑΒΟΣΚΥΛΟΝ: Έγκαταλείψατε άμέσως την γυναικά έκείνην. Απεργάζεσθε την δυστυχία σας και θα σάς κατοικωρεψω. Γάμον δεν διαβλέπω.

ΣΑΛΩΜΗΝ: Το μέλλον της 'Αφροδίτης λίαν άνώμαλον. Πολλά έρωτικά περιπέτειαι και γάμος ούδέεις. Το ζώδιον της εύχισταται εισέτι έντός του νεφελώματος του Κριού, πράγμα όπερ σημαίνει ότι ή νέα αυτή όλιγίστως εύτυχής ήμέρας θα διέλθη έν τω βίω της.

Κ. Καρφόπουλον, Μέλαν όρος, θα σάς άπαντήσω εις τό προσεχές. Ξενιτεμένην άδίδα, Χαρούμενην καρδιαν, έπίσης και εις σάς.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

μαζή. Η ψυχή σου είχε μεταοσιωθή έως τούς κόσμους των άγγελων. Τιποτε δεν σου έλειπε από κοντά σου από όλα έκείνα που σε κάμουν εύτυχιόμην. Πώς λοιπόν να λησμονήσω έγω την χαρά σου αυτή την άκριβή και την τρισίγνη, πώς να κάμω τό ματάκια σου να δακρύσουν με την διήγησιν της τραγικής ιστορίας της άγάπης μου; Γι' αυτό δεν σου έγραφα. Κάθε μέρα όμως που περνούσα απ' αυτές σε θυμόμουν και σ' εύλογούσα, σ' εύλογούσα, γιατί μ' έκαμες έσθυ να θυμηθώ πώς ίσως δεν έχάθησαν όλα για μένα, πώς ίσως να ξαναλήθουν τό χείλι που ένόμιζα κλεισμένα για πάντα, να με ξανακοιτάξω, και πάλιν, τό ώραία ματάκια όπως άλλοτε στοργικα και τό στοματάκι που τόσο άγάπια να μου πη πάλι πώς θά ξαναγάμω σύντροφοι τόν μέγαν και τόν φωτεινόν όρμον.

Έσθυ μ' έκανες να ξαναβρω την έλπίδα κ' ίσως μαζή με την έλπίδα αυτή να ξαναβρω και τόν έαυτό μου.

Ω, άφρονε με να σου πώ σήμερα για πρώτη φορά μία μεγάλη άλήθεια: Δεν συντρίβομαι γιατί μου λείπει ή γυναίκα, άλλα γιατί μου λείπει ή στοργή. Κ' ή στοργή για μένα είναι κάτι ανώτερον από τον έρωτα, είναι κάτι βγαλμένο από την άγκαλιά της Παναγίας όταν βασίλευσε πονεμένο τό Χριστό.

Για μένα ή στοργή ήταν ή άγάπη τής καλιάς μου γατούλας κ' ήταν στοργή ή άγάπη αυτή γιατί δεν έκλεινε μέσα της κανένα χυδαίο πόθο, γιατί δεν είχε καμμία χυδαία άπαίτησιν.

Η στοργή. Νά τί μπορεί να με σώσῃ τ'ώρα: Η στοργή. Η στοργή της. Ούτε ό γάμος ούτε ή ήσώση. Μόνον ή στοργή. Η στοργή της.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΤΩΝ ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ

Ω μπύερ μου γαμβρώ, Χριστός Άνάστης, με ύγειαν και εύτυχίαν να διέλθωτε και την εύκτην του κερύου Θωμά, όπερ εύχομαι εις τόν συμπέθερον κ. Θωμάς Κασσαρέλλον ό θεός να τόν ποτικονομάνην, δηλαδή έχτες έλαβε πάλιν ή έξησχοινί μεταξυ έμου μαντάμ Βέττα και τῷ συζύγῳ μου κερύω 'Αρξέο:

— Βε: σύ, τού λέω, να κόψωσ τόν καπινό έτώρα όπου ό μαγκούφης άκρίβινε δοιμύτατα

— Νάν τόνε κόψωσ έσῷ, μου κάνε. Έσῷ όπερ καπινξέεις όπερ φουγάρον τής Φάβρον Λάγιν.

— Μπλίτε, τού κάνω που θάν τόν κόψωσ έγῷ. Έγῷ κ' άν καπινξέω, καπινξέω από τό ταυγάρα τών κερύων όπου έχονται σπιτι μου διά τό πρόκερ.

— Δεν θέλω νάχεται κανένας σπιτι σου, μου κάνε διότι μάς λερώνουν τό πατώματα. Φτύνουνε.

— Θάχρονται και θα σκάσῃ και θα σου έξέλλῃ ό όφραλιός. Έγῷ είμαι κερύα τού διασπορού και θάχω πάντα άνοιχτές τής πόρτες τού σπιτιού μου.

— Κ' έῷ θά σ' άφνω νηστική. Έγῷ έπαθον νυστερικήν κρίσιν και τόν άρχίζω στό έξλο, όπου με άρχισε κ' αυτός και μουκνε τό μάγουλά μου μαύρα. Καί δεν με μέλλει διά τό έξλο, άλλα μουβγάλε την κοκκίμευ ό άτιμος και δι' αυτό λυπάμαι και θα έλθω εις την άγκάλην σας διά να λιποθυμίσω αύτον.

Ταύτα και σάς χαιρετώ και πάλιν Χριστός Άνάστης, εύχαριστώ, έπίσης.

Βέττα

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Ένας γέρος στούς όόμους, με δάκρυ, τραγουδάει πικρά, τραγικά πώς ή γυός του πεθαίνει στην άκρη μιας καλόβας χωρις γιατρούκα.

Διακονεί, στούς όόμους γυρίζει, για να βοηθί τον γυό γιατρούκα, και τό μάτι του όλο δακρύζει που θα φύγει ό γυός μακρούκα.

Τραγουδάει, σαν νάχη μεράκι, κ' ή καρδιά του βαθεία οπαρωσῃ, κ' ή φωνή του πικρή 'νε, φαρμάκι, με κανένας τόν γυό δεν πονά.

Μιά πεντάρα για φάρμακα δόστε κ' απ' τόν Χάρο, καλό γουστιασῷ, τό παιδί μου, για τ' όνομα οσosite! Αυτηθήτε, φτωχῷ και τραυῷ!

Μά τού κάκον ό γέρος φωνάζει και τούς τούτους αύτούς συγχωροῖ, μια πεντάρα κανένας δεν βγάξει και κανένας τόν γυό δεν πονά!

Δηρ. Ζορμπάς

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Βασιλεύς βασιλεύει. Ο πατριάρχης άρχει και αυτού. Ο στρατιώτης πολεμεί και διά τούς δύο. Ο πολιτης τρέφει και τούς τρείς.

Ο δικηγόρος μπερδεύει και τούς τέσσαρας. Ο φαρμακοποιός φαρμακεί και τούς πέντε. Ο ιατρός έμπερδεύει και τούς έξ.

Ο νεκροθάπτης θάπτε και τούς έπτά. Ο παπάς συγχωρεί και τούς όκτώ. Ο διάβολος παίρνει και τούς ένένα.

Η δέ γυνή, τό τέρας, γεννῶ και τούς δέκα.

Τί είναι φιλαρέσκεια; Η έπιθυμία τού άρέσκων, άνευ τής άνάγκης τού όγαπῶν. Είς τί χρησιμεύει τό πνεύμα; Χρησιμεύει εις όλα και δεν άρχει εις τίποτε. Είς τί χρησιμεύει ή έμπιστοσύνη; Είς τό ν' άπατώμεθα, χωρίς να τό έννοώμεν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Συνήθως δεν κραυγάζει ισχυρότερον έν στόμα, παρά μόνον όταν εινε και πλείότερον κενόν ό θύροβος εινε πάντασι άποτέλεσμα μάποιας κενότητος χαρακτήρισμός που άρχζει από τās κεφαλās και τούς στομάχους τών ανθρώπων και έκτείνεται μέχρι τών πύθων.

Δέν όμως διά τούς μεγαλοϊδεάτας έκείνους, οι όποιοι, άπολαμβάνοντες μάλιστα άγαθών υπό την τυραννίαν, άπέριψαν ταύτα χάριν τής ιδέας των. Ούτοι εινε τόνον όλιγοι, ώστε ό ιστορικός ίκανοποιείται άριθμῶν τά όνόματά των επί τών δακτύλων τής άριστερας χειρός, όταν θέλη να χαράξη κάπου αυτά διά τής δεξιάς.

Όμιλώ διά τούς φανασούς, τών όποίων ή λογική μετατίθεται έκ τής κεφαλής εις τόν στόμαχον, όταν ό στόμαχος εινε κενός, και επανέρχεται εις την κεφαλήν, όταν ό στόμαχος πληρούται. Οι άνθρωποι ούτοι ύποχωροῦν ως παλάρρια και επανέρχονται ως άμπατες εις την παλαιαν άκτήν, λείχοντες έκ νέου.

Έάν συνέσεις να επανέλθῃ άγαθόν τι, τούτο εινε συμπτωματικόν μάλλον παρά προύπολογισμένον συνέσεις, επαναστάσεις άλλο να ζητούν και εις άλλο να καταλήγουν. Η Γαλλική επανάστασις κατέλυσε μίαν μοναρχίαν και πρην προφθάση να ένθουσιασθή με την δημοκρατίαν, έξητοκραύησεν ύπερ μιας αυτοκρατορίας! Κατόπιν ύψωσε πρόπειον εις την δημοκρατίαν κατόπιν επί τού τροπαίου αυτού εκάρφωσεν τόν άετον τής αυτοκρατορίας, κατόπιν επί τής κεφαλής τού άετού τής αυτοκρατορίας έτοποθέτησε τόν σκούφον τού γεμυτοπυλινάου!

Τό όνερον τού Ναστρανδίν Χόντζα πραγματοποιούμενον. Έπί ύψηλό μινάρε μία βελόνη, επί τής βελόνης έν αύγόν, επί τού αυτού έν κήθισμα, και... όρίστε ν' αναπαυθήτε άσφαλῶ!

Τό Τουρκικόν κράτος κήθηται σήμερα επί τής βελόνης και έν αύγόν. Ο Σουλτάνος δεν τό θέλει τό αύγόν, και τούς φονεύει. Τούτουτόρτος οι άντίπαλοι εινε έμπνευσμένοι έξ ίσου έκείνοι έκ τής ιδέας τής άπολυτου έλευθερίας τής βουλήσεως: ούτοι έκ τής ιδέας τού περιορισμού της. Άμφότερα όμας τά μέρη εινον ένα και μόνον σκοπόν, την συντηρήσιν συμφερότων άτομικών, τών όποίων τού σύνολον παρουσιάζεται υπό τύπον κοινού συμφερότος...

Οικονομικά ζήτηματα, εις τά όποία ή παροισα ιστορία δεν δύναται να επεξεγήνη περαιτέρω την δικαιόδοσιαν της. Έν τούτοις ή μορφή τού Σουλτάνου εινε συνήθως, ως λέγουν, ήμερος, φαίδρα και προσηγής. Υπό την ήμερίαν όμως αύτην, κρύπτεται μία διαρκής ταραχή.

Ο Μονάρχης ούτος εινε τό αντίθετον τού όκεανού: έχει την γαλήνην επί τής επιφανείας και την τρικυμίαν εις τόν πυθμένα. Εινε ό ήμερότερος φροβισμένος!

Ο φροβος έχει καταστή ιδιοσυγκρασία του: θα έλεγέ τις άσφαλῶς, ότι την ήμερίαν που θα έπαυε να φοβήται, θ' άπέθησεν άπο συγκοπήν τής καρδιάς!

Αι φροντίδες τās όποίας λαμβάνει προς προφύλαξιν έαυτού, τού έχον καταστή πολυτιμότεραι και από την ζωήν, την όποιαν επιδιώκει δι' αυτών.

Η Α. Μ. ό Σουλτάνος Άπουλλ Χαμίτ Έφένδης, δεν προφύλασται πλέον διά να ζή: ζή δια να προφυλάσεται! Εινε γένονος σφενδόν κατά τίνα τρόπον διατάται. Εινε ό μόνος οικοδεσπότης, ό όποιος φοβείται από τόν ίδιον οίκον του.

Οδδέποτε έγγίζει φαγητόν, εάν δεν φέρη την σφραγίδα της: μη τρέος του, ή εάν δεν γενυθή έξ αυτού ένας έκ τών ένθουσιμένων του. Και αύτη ή εύνοια τής Μεγαλειότητος του εινε θανάσιμος!

Ο ύπνος του εινε κάτι τρομερόν δι' άνθρωπον. Κοιμάται χωρίς να αναπαύεται. Οδδέποτε κοιμάται εις τόν αυτόν θάλαμον έφ' όλόκληρον την νύκτα: εις τό διαμέρισμα τού ύπνου του ύπάρχει σύστημα κοιτώνων, μυστηριώδες και δι' αυτόν τόν ίδιον.

Δέκα και τέσσαρες θάλαμοι όμοιοφροποι τόν διεδικούνον καθ' έκαστην νύκτα. Είς έκαστον τούτων κοιμάται μίαν ώραν μετά τούτο έγείρεται και μεταβαίνει εις έτερον, ένθα κατακλίνεται επί μίαν ώραν κατόπιν εις άλλον και εις άλλον.

Δεσπότης, ό όποιος άλλάσσει άφ' έαυτού τούς φρουρούς του! Τούτο πράττει διά να μη γνωρίζῃ ό πιθανός δολοφρόνος που θα δυνηθή να τόν εύρη, άλλα τό σύστημα τών κοιτώνων εινε τόνον γολύπλοκον, ώστε ούδ' ό ίδιος να γνωρίζῃ που εύρίσκειται. Και τούτο εινε τό ψυχολογικότερον: διότι ή φύλαξις εινε τιαυτή έκει, ώστε δεν ύπάρχει άλλος λόγος δι' αυτόν να κρύπτεται, ειμή πλέον από τόν ίδιον έαυτόν του!

Έκ τών φρουρών του δύο μόνον άπολαύουν τής πλήρους έμπιστοσύνης του.

Ο Άλβανός Ταχίρ πασάς και ό Άρσπ Ιτζέτ πασάς. Ο πρώτος εινε εύσωμος γέρον, με μακράν γενειάδα και φέρει πάντοτε την άλβανικήν στολήν χρυσοστόλιστον. Εινε ίσοβίος κύων τού προθαλάμου τής Μεγαλειότητος του, και διατηρεί τριάκοντα Άλβανούς δοκιμασμένους και τή έγγυήσιν του.

Ο Ταχίρ ανήλθεν εις τό άξίωμα τούτο άπό χαμηλότερα στρώματα ήτο καλντεριμτζής (εργάτης λιθοστρώτων) τού πατρός του Σουλτάνου, βαθμύδον δέ έφθασε μέχρι τού κοιτώνος του.

Η ισχύς τού γένους επί τού Σουλτάνου εινε παροιμιώδης παρά τούς τουρκικούς κύκλους: αναβιβάζει και καταβιβάζει βεβύσους μετά τής αύτης εύκολίας, όσον και τόν ένα πόδα επί του άλλου. Διά τούτο, όστις εισέρχεται εις τό Γιλδί Κιόσκ, πρην άρχισυ να τρέμη υπό τό βλέμμα τού Μονάρχου, άρχίζει από τό βλέμμα του σωματοφύλακος. Προγυμναστίς τού τρέμου!

Λέγουν όμως ότι ύ γηραιός Άββανός, μολοντί άγράφματος και άεστος εινε όξυδερκέστατος και άγαθός, οδδέποτε δέ έκαμε κατάχρησιν της επί τού Μονάρχου επιτροπής του.

Ο έτερος, ό Άρσπ Ιτζέτ πασάς, εινε ό άρχηγός τού άραβικού στοιχείου, άντίπαλος τού Ταχίρ και πονηρότατος.

(Άκολουθεί)

«ΣΦΑΙΡΑ»

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Έφαντάζετο έαυτήν, με ένδύματα πλούσια και κομψά, ως τά της δεσποσύνης Έλένης, σύζυγον νόμιμον τού Άριστοτέλη, συζώσαν μετ' αυτού έν άγάπη και εύτυχία, άποκτώσαν ώραία παιδάκια, τά όποία να την άποκαλούν με την βαταριστήν φωνήν των «μητέρα», άγαπομένην υπό τής κυρίας Έρασμίας, ως κόρην, και υπό τής υπερήφανου Έλένης, ως αδελφήν.

Και τά κρυφομυλήματα των δύο φιλενάδων δεν είχαν τελειωμόν, διακοπτόμενα μόνον υπό τών άφαιρέσεων τών εύφροσύναν γεμνασμών αυτών.

Έπί τέλους ό Άριστοτέλης ύπεσέθη εις την Μαριώραν ότι θα την ένυμφάσει. Ο γάμος θα έτελείτο μετά τινας ήμέρας. Έπειδή όμως ήτο βέβαιον ότι θα ήμποδίσον οι γονείς του τού Τέλην, θα έγίνοντο κρυφά ό γάμος εις ένα φιλικό σπιτι εις Πειραιά. Θα έξήτει άδειαν από την κυρίαν να ύπάγῃ να ίδῃ δῆθεν μίαν της θείαν έν Πειραιά: ό Άριστοτέλης θα έμεσολάβει να της δοθῃ άδεια, θα την συνάδωσῃ δέ και αυτός και ούτω θα έτελείτο ό γάμος. Κατόπιν δέ θα άνήγγηλε τό τετελεσμένον γεγονός εις τούς γονείς του, ούτινες θέλοντες και μή, θα τό ανεγνώριζον και θα τό παραδέχοντο.

Και έσώριτα έκ χαράς ή Μαριώρα, ένῷ διηγείτο ταύτα, και τής ήρχετο να έναγκαλισθή την φίλην της και φιλήσῃ τό συμπασές μελαχρονό της μωτρακά.

Άλλά και ή Δέσπω είχε τās ίδικιάς της εύαρέστους άνακοινώσεας. Ο ίδικός της, ό έπιλοχας τών σκαπανέων Παύλος Τζερέμης, ένας παλληκαρής ίσα μέκει πάνω, με ύπογνέσιον μαιρον έπαυμένον τό άρεμιάνον τής μορφής του, σπτις είχε καταστή διάσημος εις τούς κύκλους τών παλληκαρῶν μετά την μεγάλην συμπλοκήν μεταξυ ύπασηματικῶν και χασάπιδων, καθ' ήν έσοβρίσθη πέρα πέρα ένα χασάπιδου και έσχισε την κεφαλήν έτέρον, πληγώθηκε και ό ίδιος διά χασαπομαχαίρας εις την παρειάν, επί τής όποίας διετηρήσε βαθειά ούλή, τής εινε ανώγειλος ότι προσεχώς θα έπροβιβάσει εις τόν βαθμόν τού άνθιπασιστού και μετά τόν προβιβασμόν θα την ένυμφάσει. Άλλ' έσο τότε την ύπεχρέωσε να τού δίδῃ τούς μισθούς της και να τού φυλάτῃ διά την νύκτα, όταν κρυφά μετέβαινε και την εύρίσκε, έκλεκτην μερίδα έκ τού δειπνῶν των κυρίων της και οίνου. Ένώτις την έξυλοκόπει, άλλ' ή Δέσπω, μόνους τούς πόνους της, εύχαριστείτο, διότι τό έξυλοκόπημα έθεωρεί ως άπόδειξιν ένδιαφέροντος και ζυλοτυπίας, ύποκατοπιστός τόν έρωτα, διότι υπό τās βιασίδι τας έκείνας ήθάνετο άπτότερον την έπιβολήν τού άρενος και έφαντάζετο έαυτήν ως έγαμον, θεσπίζσα τό έξλον ως άπαραίτητον τού γάμου έφθιδον, έπειδή και οι πρός την μητέρα σχέσεις τού πατρός της συχνά διεκοιμύοντο διά ραβδίμων.

Τάλος πάντων ήσαν εύτυχεις και οι δύο και ή θέσις των ή αυτή περίου, με την διαφοράν ότι ή μεν Δέσπω δεν είχε πλέον τίποτε να δώσῃ εις τόν Παύλον παρά μόνον τούς μισθούς της άπεκδεχομένη τόν γάμον, διότι ή καρδιά της μετά τόν έξορ ήμάτων είχε προδούλου παραδοθή με την άφειδίαν τών θερμόν μελοχρονῶν, ή δέ Μαριώρα έφευλάτεν ως άντάλλαγμα τού γάμου, ότι πολυτιμότερον είχε.

Και έν τῇ παροφορῇ τής αναλλιάσεως των ειδύο πτωχῶι νεάνιδες ήσαν ένθησαν περιφρονημένην έτι περισσότερον την φίλιαν ήτις τας σκενδένε, ύπεσέθησαν προς άλλήλας Ισοβίον άγύπτην και ουνεσφηνσαν να επικυρώσουν την φίλιαν των διά κομψαριάς.

—Τά μιλημένα τιμημένα, Μαριώρη, ειπεν ή Δέσπω, τό πρώτό σου παιδί θα τό βαπτίσω έγῷ.

—Καλό, κομπάρμα μου. Κρίμα να μη μπορῶ νάρωσ τό γάμο σου, άφού θα τόν κάνετε μυστικόν!

Μετά μισρόν περίοισαν έχωρ(σθησαν άνταλλάξασαι φιλημα και από τά δύο μάγουλα.

Έσπέραν τινά, μετά δέκα ήμέρας, ή Μαριώρα κατέβῃ εις τόν σταθμόν τού σιδηροδρόμου Πειραιώς. Η μεγάλη ήμέρα είχε φθάσει. Η κυρία Βουρέκα δεν έδυσκολούθη να δώσῃ την άδειαν, καίτοι από τās πασοφύσεις τού υιού της έάντετε τί περίου έμελε να συμβῇ. Άλλ' ίσα ίσα έθρεπε να κλείσῃ τά μάτια και να φανῃ έπισκεψῆς, άφού και ό υιός της έκλειε πολλάς τά μάτια άπέναντι αυτής και ήνεγχετο πράγματι, τά όποια δεν τιμῶνι πολύ ένα παλληκαρῶν. Η άμοιβαία ύποχώρησις εινε άπαραίτητος διά την ίσοροσίαν τού κόσμου.

Είς τόν σταθμόν συννητήθη μετά τού Τέλη ή νεάνις και κατελήθνε εις τόν Πειραιά διητηνύθησαν εις μίαν άπόκεντρον οίκιαν τής συνοικίας Βάβουλα. Όταν έφθασαν πρό τής οίκίας έκείνης, έπήγετο ή υῤ. Αί άμυδαλαί τού Βάβουλα διετηροῦντο άκόμη έν μέσφ των σποραδικῶς έκτισμένων οίκισκων περι την Άκκων.

Η οίκια, πρό τής όποίας έσταμάτησαν ό Τέλης και ή Μαριώρα, ήτο μία από τας παλαιότερας τού Πειραιώς, μονόροφος με τολχους πολλαχού άπεγυαμένους, με παραθυρόφυλλα τά όποια άλλοτε ποτε θα ήσαν πρασινοπυλμένα, άλλα τά όποια τώρα διετηροῦν μόνον κηλιδάς τιας, ως λέπραν ύποπρασίτην, έν δέ έξ αυτών παρουσιάζε θραύσιμα πρόσφατον εις τό κάτω μέρος αυτου. Όμοίως ή θύρα, ήτις, έν τούτοις ήτο ποχεύα, σκεδόν ως πύλη πύργου, παρουσιάζε πολλάς άνωμαλίας, ως ύποσταμένη βιαίας επιθέσεις και δεν έφαινετο Ισταμένη στερεώς επί των στροφίγγων αυτής.

Ο Άριστοτέλης έκρουσε την θύραν, με' όλίγον δέ ήκούσθη βήμα βραδύ και διακεκομμένον, σῦρον επί λιθοστρώτου έμβάδας. Και φωνή βραχνή και δυσάρεστος γυναικός ήλθεν έσωθεν έρωτώσα:

— Ποιος; — Έγῷ. — Ποιός έγῷ; επανέλαβῃ ή φωνή μετά τινος άδημονίας. — Έγῷ, ό Λαχταράκης, άπήνησεν ό Τέλης, προς μεγάλην έκπληξιν τής Μαριώρας. Έλα νιέ, άνοιξε, Φρόσω!

(Άκολουθεί)

«ΣΦΑΙΡΑ»

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Έφαντάζετο έαυτήν, με ένδύματα πλούσια και κομψά, ως τά της δεσποσύνης Έλένης, σύζυγον νόμιμον τού Άριστοτέλη, συζώσαν μετ' αυτού έν άγάπη και εύτυχία, άποκτώσαν ώραία παιδάκια, τά όποία να την άποκαλούν με την βαταριστήν φωνήν των «μητέρα», άγαπομένην υπό τής κυρίας Έρασμίας, ως κόρην, και υπό τής υπερήφανου Έλένης, ως αδελφήν.

Και τά κρυφομυλήματα των δύο φιλενάδων δεν είχαν τελειωμόν, διακοπτόμενα μόνον υπό τών άφαιρέσεων τών εύφροσύναν γεμνασμών αυτών.

Έπί τέλους ό Άριστοτέλης ύπεσέθη εις την Μαριώραν ότι θα την ένυμφάσει. Ο γάμος θα έτελείτο μετά τινας ήμέρας. Έπειδή όμως ήτο βέβαιον ότι θα ήμποδίσον οι γονείς του τού Τέλην, θα έγίνοντο κρυφά ό γάμος εις ένα φιλικό σπιτι εις Πειραιά. Θα έξήτει άδειαν από την κυρίαν να ύπάγῃ να ίδῃ δῆθεν μίαν της θείαν έν Πειραιά: ό Άριστοτέλης θα έμεσολάβει να της δοθῃ άδεια, θα την συνάδωσῃ δέ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Αρ. 11 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τόσο μακριά; Και γιατί;
 — 'Ο Θεόφιλος διέταξε.
 — 'Ο Θεόφιλος λοιπόν εξήγησε να μου καταστρέψω την εύτυχια;
 'Εκδικούνται λοιπόν και οι βασιλείς;
 — 'Εκδικούνται ή βασανίζουν, αδιάφορον. 'Η αλήθεια είναι μία. Πικρά και δούληρά. Τό βράδυ φεύγω
 — Σε στέλνω λοιπόν στον πόλεμο;
 — Σχεδόν. Μη λυπάσαι όμως, ωραία μου Κασσιανή. Δεν θέλω να πολεμώ εκεί κάτω και να σκέπτομαι ότι τα δάκρυα της λύπης θα πλημμυρίζουν τα όρατά σου μάτια. 'Ας μη κινδυνεύουν τα μάγουλά σου και τα χείλη σου ως μη μαρμαρών σαν τὰ ρόδα που τους εστέρησαν τὸ ἕλιο και τὸ νερό. Κάμε ὑπόμονη και πριν περάσουν τρεῖς μήνες θὰ γυρίσω. 'Ο ἔρωσ σου θὰ μού δώσει τὴν δύναμιν να νικήσω και να γυρίσω γρήγορα. Χαῖρε, Κασσιανή μου.

— Χαῖρε, ἀγαπημένε μου. Σου ὀρκίζομαι ὅτι θὰ κάμω ὑπόμονῃ. 'Ο κρατικός στόλος τοῦ Βυζαντίου ἀπέπλευσε τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βυζαντίου παρακολουθοῦσαν τὸν ἀπόπλου τοῦ στόλου με ἄνθουςιασμόν, ὅταν δὲ εἶδαν τὴν ναυαρχίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο ὁ 'Αχιλλᾶς, ἤρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν:
 — Χαῖρε, ὦ 'Αχιλλᾶ!... Σὺ νίκησ!

'Αλλὰ και ὁ Θεόφιλος παρακολοθοῦσε τὸν ἀπόπλου τοῦ στόλου. Καὶ ὅταν ἡ ναυαρχία, μέσα εἰς τὴν ὁποία ἦτο ὁ 'Αχιλλᾶς, ἀνοίχθηκε στο πέλαγος, ὁ Θεόφιλος ἤκούσθη νὰ φλυαρίσει:
 — Χαῖρε, 'Αχιλλᾶ. Οὐτε δική μου σύζυγος ἡ Κασσιανή, οὔτε δική σου.

Ἡ ἀγώ-ία τῆς Κασσιανῆς

Κάθε μερὰ ἡ Κασσιανὴ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ πικρικοῦ τῆς μεγάρου κωσταντίνου ἐπὶ ὄρας στὰ βίχη τοῦ Κερατιοῦ κόλπου κ' ἐπερίμενε με ἄγωνα να φανῆ τὸ πλοῖο ποῦ θὰ τῆς ἔφερε πίσω τὸν 'Αχιλλᾶ. Πλοῖο δὲμος δὲν ἐφαίνετο. 'Όταν ἐβράδευσε πεισά, ἡ Κασσιανὴ ἀπεσύρτε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κ' ἐψιθύριζε με ὑπέροστη ἀγωνία:
 — 'Ὡ γενναῖε μου 'Αχιλλᾶ, καὶ σήμερον δὲν γυρίζεις. Καὶ ὅμως τέσσερες μῆνες περάσανε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγες.

Τέσσερες μῆνες περάσαν λοιπόν και καμιά εἰδήσις και κανένα γραμματὶ δὲν ἦρθε ὅπου τὸν 'Αχιλλᾶ. 'Αλλ' οὔτε και ὁ Θεόφιλος εἶχε καμμία εἰδήσις για τὸν 'Αχιλλᾶ, γιὰ τὸ στρατο του και γιὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς μάχης.

'Η Κασσιανὴ ὅμως οὔτε ἔχανε τὸ θάρρος τῆς οὔε ἀπελπίζετο. 'Η πίστις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ἔκανε νὰ πιστεῖται σὲ ὅλα τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα. Γιὰ τὴν Κασσιανὴ δὲ τὸ πλέον εὐγενικὸν αἰσθήμα ἦταν ὁ ἔρωσ. 'Ο 'Αχιλλᾶς τὴν ἀγαποῦσε με ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του κ' ἔτσι δὲν εἶχε λόγο ν' ἀνυπαχθῆ. 'Αν ἐφοβεῖτο, φοβεῖτο μόνο γιὰ τὴ ζωὴ του. 'Εκεῖ κάτω ἐπολεμοῦσε ὁ 'Αχιλλᾶς, ὅπως δὲ ἦτο γενναῖος και τολμηρὸς, θὰ ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ του καθε στιγμῆ. Καὶ ἡ Κασσιανὴ φοβεῖτο μήπως κανένα σπαθὶ ἐχθρικό πληρῆ τὸν τολμηρὸ στρατηγὸ και ματαίωση τῆ; ἐλπίδος και τὰ ὄνειρα τῆς.

Τότε στὴν ἀπαίσια αὐτὴ σέψη, ἐγονάτιζε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας και τὰ χείλη τῆς ἐψιθύριζαν:
 — Παναγία μου, μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ θὰ τὸν φυλάξῃς; και θὰ τὸν σώσῃς.

Κάποια μερὰ ποῦ ἡ ἀγωνία τῆς Κασσιανῆς εἶχε φθάσει πλέον στὴ κατακόρυφο, τὴν ἐπεσκέψθη ἡ φίλη τῆς Θεοδότη και σαν τὴν εἶδε ἔτσι μελαγχολικῆ, τὴν ἠρώτησε:
 — Κασσιανή, πάλι μελαγχολεῖς;
 — Δὲν μελαγχολῶ, ἀπῆντησε ἡ Κασσιανή, Περιμένο.
 — Ποῖόν;
 — Τὸν 'Αχιλλᾶ.

'Η Θεοδότη ἤρχισε νὰ γελά.
 — 'Εχεις ὄρεξι νὰ μ' ἀκούσῃς; εἶπε στὴν Κασσιανή.
 — Σε ἀκούω πάντοτε.
 — Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως θέλω νὰ μ' ἀκούσῃς με προσοχή, γιὰτι θὰ σοῦ κάνω γνωστὰ μερικά μυστικά τοῦ Κράτους.
 — Μυστικά τοῦ Κράτους σ' ἐμένα;
 — Γιατί ὄχι, ἀφοῦ τὰ μυστικά αὐτὰ περισσότερο ἐνδιαφέρουν ἐσένα παρὰ τὸ Κράτος;

— Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ σ' ἀκούσω
 — 'Ὅριστέ λοιπόν. Σήμερὰ τὸ πρωτὶ ἦλθαν εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Σικελία.
 — Καλές;
 — Κρίνε μόνη σου. Οἱ ἐχθροὶ ἐνίκηθησαν ὁ δὲ στρατηγὸς των ὁ Εὐφῆμιος συνελήφθη και ἀφοιεύθη.
 — Θεέ μου! ἀπὸ ποῖόν;
 — Παράδοξη ἐρώτησις! 'Απὸ τὸν 'Αχιλλᾶ.
 — 'Αδύνατον. 'Εγὼ γνωρίζω ὅτι ὁ 'Αχιλλᾶς θὰ ἐσέδετο τὴν ζωὴν τοῦ Εὐφημίου και τῆς γυναίκος του.
 — Μόνο τὴν Εἰρήνην ἐσεβάσθη.
 — Σε ἐγέλασε κατὰ τὸ ἦμισυ.
 — Τὴν Εἰρήνην; Ποιὰ Εἰρήνην;
 — Τὴν Εἰρήνην τὴν σύζυγο τοῦ Εὐφημίου. Καὶ ὄχι μόνο τὴν ζωὴ τῆς σεβάσθη ὁ 'Αχιλλᾶς, ἀλλὰ και τὸν βίο τῆς ἔκαμε περὶ ἄνετο.

'Η Κασσιανὴ ἐσηκώθη σαν τρελλή, ἐπιασε ἀπίτομα τὸ χέρι τῆς φίλης τῆς και τῆς εἶπε:
 (Ἄκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Αρ. 27 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ ἐρατὰζετο αὐτὰ ὅλα ὁ 'Θων και ἔφθανε μέχρις ἀπογνώσεως. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ σώσῃ τὴν Μαριάν;
 'Ὡς βασιλεὺς εἶχεν ἀκόμη ἰσχύν, ἡ ἰσχύς του ὅμως αὐτὴ εἰς τὴν περίστατιν αὐτὴν ἦτο ἀχρηστος. 'Η ζωὴ τῆς Μαρίας ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. 'Ο 'Θων ἐσῆκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν και ἐψιθύρισε:
 — Σῶσε τὴν λυσιπὲν ἐσὺ ποῦ λένε πὼς εἶσαι Πανάγαθος και Μεγαλοδύναμος.

'Αντελήφθη ὅμως κατόπιν ὅτι ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖτο τὴν ἀντιλήψιν τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο παρὰ μιὰ ὑπέβεια. 'Εξαμήλωσε τὰ μάτια του και εἶπε με συντριβὴν:
 — 'Ας γίνῃ τὸ θέλημά σου.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαρία προσεβλήθη ἀπὸ σφοδρότατον πυρετὸ. Τὰ μάγουλά τῆς ἦσαν κατακόκκινα, ὡσαν νὰ εἶχαν βαφῆ με ἰσχυρότατον χρώμα. Μια ἀδελφὴ ἔστειλε κοντὰ τῆς και τῆς ἐβαστούσε τὸ χέρι. Συχνὰ καταλαμβάνετο ὑπὸ σπασμῶν και τότε ἐξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν λιθαργὸν τοῦ πυρετοῦ και ἤρχιζε νὰ παραμιλῆ:
 — Εἶναι ἐκεῖ, ἔλεγε, ἐκεῖ στὴ γωνία. Τὸ βλέπω, εἶνε κι' αὐτὸς πληγωμένους σαν κ' ἐμένα. Τὸν ἐπλήγωσε ὁ βασιληᾶς, ὁ κακὸς μας ὁ βασιληᾶς...

— Ποιὸς εἶναι; τὴν ἐρωτοῦσε δεξιὰ ἡ ἀδελφὴ.
 — 'Ο Τζόβενος, ὁ ἀγαπητικὸς μου, αὐτὸς ποῦ μούφερε προχτὲς τῆς οὐαράεις γλάστρες. Παραπονέται γιὰτι δὲν τὸν ἀγαπῶ... Για κούταξέ τον, θέλει να με παρῇ μαζὴ του. Μ' ἔν μὰς ὄη ὁ ἀδερφός μου; Μ' ἔν τὰ μὲθρ ὁ βασιληᾶς;... Στίσιος, Τζόβενος, στάσου...
 — Ἐκανε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ κατεπέσε πάλι, ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς και παρεδόθη πάλιν εἰς τὸν βαρὺν ληθαργικὸν ὕπνον τοῦ πυρετοῦ.

'Όλην τὴν νύκτα ἡ Μαρία ἦτο πέρα πολὺ ἀνήγητος. 'Η ἀναπνοὴ τῆς εἶχε γίνε βαρεά. 'Επνίγετο. 'Η παγερότης εἶχε χυθῆ μέσα στο ὀλιθερο ἐκεῖνο ὀματίον ὅπου ἐπάλευε μεταξὺ ζωῆς και θανάσου μια μαρτύρ τοῦ ἔρωτος.

Περὶ τὰ ἐξημερωμάτα ὑπέστη πάλιν νέαν κρίσιν τοῦ πυρετοῦ. Σε μιὰ στιγμῆ ποῦ ἡ κρίσις εἶχεν ἐνταθῆ, ἡ Μαρία ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς και προσπάθησε νὰ ντυθῆ.
 — Τὶ κανετς αὐτοῦ; τῆς εἶπεν ἐντρομος ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους.
 — Θὰ ντυθῶ γιὰ να βγῶ ἔξω. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε. 'Όλα μού περάσανε. Για ὄητε πόσον εἶμαι καλά. 'Αχ, τί εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνομαι μέσα μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τραγουδῆ κάποιο ἐρωτικὸ τραγοῦδι. 'Η νοσοκόμος ἠνυχάσθη νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν τοῦ διανυκτερευόντος ἱατροῦ.
 — 'Ο ἱατρὸς κατέβαλλε καθε προσπάθειαν γιὰ νὰ πεῖσθ τὴν Μαριάν να πειθῇ πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.
 — Μην κανετς ἔτσι, τῆς εἶπε, γιὰτι μπορεῖ νὰ ἔχουμε καμμιὰ αἰμορραγία.

'Η Μαρία ἤρχισε νὰ γελά ἀνυπακράτητα.
 Εἶσαι τρελλος, γιὰτρο, ἀπῆντησε. 'Εγὼ δὲν ἔχω πλέον τίποτα. Πρέπει να ντυθῶ και νὰ φύγω ἀπὸ οὗ μέσα και νὰ τρέξω στὸν ἀνδρα μου και ζευρετε ποῖος εἶνε ὁ ἀνδρας μου; 'Ο βασιληᾶς ὁ 'Θωνας. Σήμερὰ τὸ πρωτὶ παντρευτήκαμε.
 — 'Ὅ ζευρω, ἀπῆντησε ὁ ἱατρὸς, ὁ ὁποῖος, βεβαίως δὲν ἐπίστευσε στὴν ἐκαμηστέρειν ἐκείνην τῆς Μαρίας. Το ζευρω, ἐπανελάβε, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἡσυχάσετε. Δὲν βλέπετε; 'Ακόμη εἶνε νύκτα. Καθῆζατε νὰ ζημερωθῆ και τότε φεύγετε.

'Η Μαρία ἐπέμενε. Τώρα μάλιστα προσπαθοῦσε ν' ἀναρρέσῃ και τοῦς ἐπιστρεψους, με τοὺς ὁποῖους τῆς εἶχαν τυλίξει τὸ κεφάλι.
 Πάλι τότε συνήθη μεταξὺ αὐτῆς, τοῦ ἱατροῦ και τῆς νοσοκόμου. 'Ηγωνίζοντο νὰ ρίξουν τὴν Μαριάν στο κρεβάτι. Μα ἐστῆκετο ἀδύνατον. 'Η νευρική τῆς ὑπεροδύεργισ ἦτο τέτοια ὡστε τὴν καθίστα ἀκατάβλητον. 'Επὶ τέλους ὁ ἱατρὸς ἠναγκάσθη νὰ τῆς κάμῃ μιὰ ναρκαωτικὴν ἐνεσίαν. Τότε μόνον ἡ Μαρία ἡσυχάσε. Τὰ κατακόκκινα μάγουλά τῆς και τὰ μάτια τῆς τὰ φλογισμένα ἡμέρεψαν πάλι.
 — 'Εγείρετε στο κρεβάτι και σὲ λίγο ἀπεκοιμήθη πάλιν, τώρα δὲ ὁ ὕπνος τῆς ἦτο ἡττοςος και ἡ ἀναπνοὴ τῆς κανονική.
 — Τὴν λυποῦμαι τὴν δυστυχισμένην, ἐψιθύρισε ὁ ἱατρὸς. Εἶναι κριμα ν' ἀποθάνῃ τόσο νέα.
 — Λέτε λοιπόν ν' ἀποθάνῃ; ἠρώτησεν ἡ νοσοκόμος.
 — Ἄσφαλώς, ἀπῆντησε ὁ ἱατρὸς. Φαινεταί ὅτι ἡ σφαῖρα τὴν βρήκε στο μυαλό. 'Εχουμε συμπτώματα μηνιγγιτιδῶς. Δὲν τὸ ἐνοησατε;

— Κρίμα! ἐψιθύρισε ἡ νοσοκόμος. Κ' εἶναι τόσο νέα και τόσο εὐμορρη. 'Αν θὰ γεινη ἐγγείρησις;
 — 'Εγὼ δὲν περιμένο και πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐγγείρησις. 'Όπως ὅποτε θὰ δοκιμάσωμε.
 Για λίγα λεπτά ὁ ἱατρὸς και ἡ νοσοκόμος ἔμειναν ἀμίλητοι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, με τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ συγχίνησιν. 'Εκνυττοῦσαν και οἱ δύο τὴν ὄρατιαν ἐκείνην νέα, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου ἱεως θὰ παρέδιδε εἰς τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου τὸ εὐμορφὸ τῆς κορμί και τὸ περὶ ὄρατον πρόσωπόν τῆς, τὸ ὁποῖον, ὅπως τώρα ἦτο γλωμὸν με τὰς ρυτίδας τοῦ πόνου εἰς τὸ μέτωπον και τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἐμοιάζε τὸ πρόσωπον τῆς πονεμένης Παναγίας.

(Ἄκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Του C. DE MAUPASSANT

Τὸν περασμένον χειμῶνα ἐνίστασθην εἰς ἕνα δάσος τῆς βορειοανατολικῆς Γαλλίας. 'Η νύξ εἶχε ἐπέλθει δύο ὄρας ἐνωρίτερον τὴν ἡμέρην ἢ μανθῆλα τοῦ οὐρανοῦ. Εἶχα ὄς ὀδηγὸν ἕνα χωρικό, ὁ ὁποῖος ἐβράδιζεν εἰς τὸ πλευρόν μου, εἰς ἕνα μικροσκοπικὸν δρόμον, κάτω ἀπὸ δάσος ἐλάτων, τοῖς ὁποῖους ὁ ἀνεμὸς ἔκαμε νὰ οὐριάζουν. Τὸ πῆχος ἦτο ὀρεμὸν και μὸ ἐπάγγανε τὰ μέλη, παρὰ τὸ τὰν μου βῆμα και τὰ βαρεὰ ἐνδύματα.
 — Ἐποῦτε νὰ δευτῆσομαι και νὰ κοιμηθῶμαι εἰς τὴν καλύβην τοῦ δασοφύλακος, ἡ ὁποία δὲν ἦτο πολὺ μακριά. Ἐπῆρανα ἐκεῖ διὰ νὰ κνηγήσω.

'Ο ὀδηγὸς μου ἐσῆκωνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐμυθῆτο: — Τὶ μελαγχολικὸς καιὸς! Κατόπιν μὸ ὀμίληρον περὶ τὸν ἀνθρώπων, εἰς τὸ σπῆτι των ὁποῖων ἐπληθαίναμεν. 'Ο πατήρ εἶχε ὀκτώση ἕνα λαθροθηρὰ πρὸ δύο ἐτῶν και ἔκποτε ἐφαίνετο μελαγχολικός, ὡσαν νὰ ἐβασανίζετο ἀπὸ μιαν ἀνάμνησιν. Τὰ δύο του παιδιά, ἦσαν νυμφευμένα και ἐξοῦσαν μαζί του.

Τὸ σκότος ἐγνε βαθυτάτον. Δὲν ἔβλεπα τίποτε ἐμπρὸς μου ὄτε γύρω μου. Ἐπὶ τέλους εἶδα ἕνα φῶς και ἀμέσως ὁ σκότος μου ἐκτύπησε μιαν θύραν. Κατόπιν, μια ἀνδρική φωνή, μια φωνὴ ἀνημέρη, ἠρώτησε:
 — Ποῖος εἶν' ἐκεῖ;

'Ο ὀδηγὸς μου εἶπε τὸ ὄνομά του και τὸ δικόν μου. Εἰσηλθάμεν. Τὸ θέαμα μὸ ἔμεινε ἀλησμόνητον.

'Ενας γέρον με ἄσπρα μαλλιά, με ὀφθαλμοὺς τρελλοῦ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας του ἕνα τουφέκι, μὰς ἐπεριεμεν ὀρθος εἰς τὸ μέσον τῆς κουζίνας, ἐφθ ὄνο παλλήλαρον, ὀπλισμένα με πελέκις, ἐφοῦσθον τὴν θύραν. Λέξινα ἀκόμη εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας δύο γυναῖκας γονατισμένας και με τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον.
 'Ο ὀδηγὸς μου τοῦ ἐξήγησε περὶ τίος ἐπρόκειτο. 'Ο γέρον ἐποπιδέτης πάλιν τὸ δάλλον του εἰς τὸν τοῖχον και διέταξε νὰ μὸ ἐτοιμάσουν τὸ δωματίον. Κατόπιν, ἐπειθε αἱ γυναῖκες δὲν ἐκιντοῦντο, μὸ εἶπε τραχίως:
 — Βλέπετε, κῆριε, ἐκτόσσα ἕταν ἀνθρώπων ὄαν ἀτόμω πρὸ δύο χρόνων. Πέρονι ἤρθε νὰ μὸ μιλῆσῃ. Τὸν ἀκούω και ἀπῶν.

Τὸν καθυπόλασα, ὅπως ἠμποροῦσα, εὐτυχῆς διὰτι ἤλθα ἐκείνην τὴν νύκτα ἀκριβὸς και θὰ ἔβλεπα τὸ θέαμα αὐτὸ τοῦ δευτεβάμου φόβου. 'Εδῆρηθῆν ἱστορίας και κατόρθωσα νὰ τοὺς καθυπολάσω οὐδεὸν ὄλους ἐκεῖ μέσα.

Πληρόν τῆς θύρας ἐκοιμάτο ἕνας γηραιὸς σκύλος, σκεδὸν τυφλός, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς σκύλους οἱ ὁποῖοι ὀμοιάζουν με ἀνθρώπων.
 — Ἐξὼ ἡ θύελλα ἐξέπνευσε και ἐκέντα τὴν καλύβην και ἀπὸ τὸ μικρόν τετραγώνον παρῶνθον, ἔβλεπα οὐρα, εἰς τὴν ἀέριν τὸν ἀστροπῶν, τὰ δένδρα τοῦ δάσους νὰ τρέμουν πύοριζα ἀπὸ τὴν μαγιαν τοῦ ἀνέμου.

Παρὰ τὰς προσπαθείας μου, ἔβλεπα ὅτι ὁ φόβος ἐκράτει τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, και σταπ ἔβανα νὰ ὀμῶλ ἐγὼ ὄλοι τὸν ἐκνυτὸν τὸ αὐτὸ των μακρῶν. Ἐπὶ τέλους ἐκονοσθῆν παρακολοθῶν αὐτοὺς τοὺς κοντοὺς φόβους των και ἐπῆρανα νὰ κοιμηθῶ διὰν ὁ γέρον δασοφύλαξ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κἀθισμά του, ἀρπάζε τὸ τουφέκι του ἀπὸ τὸν τοῖχον, φωνάζων συγχρόνως:
 — Νὰ τος! νὰ τος! τὸν ἀκούω! Αἱ δύο γυναῖκες ἔπεσαν πάλι εἰς τὰ γόνατα, και ἐκονησαν τὸ πρόσωπόν των, και οἱ νεὸι ἐπῆραν πάλι τοὺς πελέκις των. Ἐκοίλευνα νὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ τοὺς καθυπολάσω, ὅταν ὁ κοιμημένος σκύλλος ἐξόπνησε. Ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι του, ἐτέννευσε τὸν λαῖμόν του και κούταζον τὸν τρελλὸν κατὰματα ἄφρον ἐν ἀπὸ τὰ μυστηριώδη ἐκείνα ὀβλοῦματα, τὰ ὁποῖα τρομαίζουν τὸσον τοὺς ταξειδιώτας, ὅταν ἀκούωνται τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐσοχρῆν. 'Όλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκαρποφῶθησαν ἐπάνω του. Ἐστῆκετο ἀκίνητος, στήριζόμενος ἐπὶ τὸν πόδον των ὡσαν νὰ τὸν ἐτοίμασε ἄρατον εἰς ἡμᾶς θέαμα και ἤρχισεν πάλιν νὰ οὐριάζῃ πρὸς τὸ ἄγνωστον και τρομακτικὸν ἀντικείμενον, ἐφθ ὄλοι αἱ τρίχες τῆς ραχέως του ἦσαν ἀνορθωμένα.

'Ο δασοφύλαξ περισσότερον ἐντρομος ἐφώνασε:
 — Τὸν ἀλοθάναται! τὸν βλέπε! τὸν ἐννόριος! ἦταν ἐκεῖ ὅταν τὸν ἐκοκῶσα!

Και αἱ γυναῖκες ἤρχισαν και αὐταὶ νὰ οὐριάζουν μαζί με τὸν σκύλλον.
 — Ἐνα τίος παρῶδοθον μὸ διένεξε τὸ σῶμα. Τὸ θέαμα αὐτοῦ τοῦ ζῶου, εἰς ἐκείνο τὸ δωματίον, μεταξὺ αὐτῶν των τρελλῶν ἀπὸ τὸν φόβον των ἀνθρώπων, ἦτο τρομακτικόν.

Τότε ἐπὶ μιαν ὄραν ὁ σκύλλος ἐξηκολοῦθη νὰ οὐριάζῃ ὡσαν νὰ ἐκοιμάτο και νὰ ἔβλεπε ἐπίαλλ-

την. 'Ο τρόμος, ὁ ἀκατανίκτητος τρόμος, με ἐκνυρνεσε ὄλον. 'Ο τρόμος τίος; Μήπως ἤθεῖσω; Ἐμῆραμεν ἀκίνητοι, περμιόμενοι κάποιο φοβερόν γεγονός, με τὸ αὐτὸ τεταμένον, τὴν καρδιάν πάλλοισαν, τρέμοντες εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. 'Ο σκύλλος ἤρχισε νὰ κηῖται ἐντὸς τοῦ δωματίου ὀφρανομῶνους τοὺς τοῖχους και νὰ βογγῶννεως. Αὐτὸ τὸ ζῶον μὸ ἔκαμε τρολλοῦς! Τότε ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος με εἶχεν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ, ἐφοῖφη ἐπάνω του εἰς μιαν στιγμῆν παροξυσμοῦ, και ἀνοίγων μιαν θύραν, ἡ ὁποία ἔφερε εἰς μικρόν ἀλλῆν, ἐπέταξε τὸ ζῶον ἔξω.

'Εοῦπησε ἀμέσως και ὄλοι ἐβυθίσθημεν εἰς μιαν σιγήν, περισσότερον τρομακτικῆν. Ἐξῆρανα, ὄλοι μαζί ἀνεπληθῶνουν ὡσαν τρολλοῦ! ἕνα δν ἐγίνετο οὐδος εἰς τὸν τοῖχον τῆς καλύβας, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους κατόπιν ἐνοήσαμεν ἐπὶ ἐπιηοῖας τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι ἔγναυε με χεῖρα διατάσσουσα. Δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε ἐπὶ δύο λεπτά τῆς ὄρας, ἀλλὰ κατόπιν ἠκούσθη πάλιν νὰ φωνῆ τὸν τοῖχον. Ἐξῆρανα μιὰ κεφαλὴ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτου, μιὰ κεφαλὴ λευκὴ με φωτοβόλα μάτια. Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μιὰ φωνὴ ἐξῆλθε, μιὰ φωνὴ ἀνασθῶς, ἕνας γῆρυθος παραπονετικός.

Τότε θόρυβος ἐκακοφαιτικός ἠρῆσθη εἰς τὸ δωματίον. 'Ο γέρον δασοφύλαξ ἐπυροβόλησε.

Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὸν κρότον τοῦ πυροβόλιμου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεριεμα καθόλου, ἠοθάνθην τὸσον μεγάλην ἀγωνίαν εἰς τὴν καρδιάν μου, τὴν νύχην μου και τὸ σῶμα μου ὡτε ἐνόμοσα ὅτι θὰ χαθῶ, ὅτι θὰ ἀποθάνω ἀπὸ φόβον. Ἐμῆραμεν εἰς τὰς θέσεις μας μέχρι τῆς αἰγῆς, ἀκίνατοι νὰ ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας, νὰ εἰπομεν μιαν λέξιν, ἀνοσιειωμένοι ἀπὸ ἀνεξήγητον προσβολῆν τρελλίας.

'Ο ταξειδιώτης με τὸ μελιανὸν πρόσωπον ἐοῖωπεσε. Μετ' ὀλίγον προσέθετε:
 — Ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν τούτοις δὲν διένεξε κανένα κίνδυνον ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ δοκιμῶ ὄλους τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ἔως τώρα ἠμέρησα, ἐκτὸς μόνον ἐκείνης τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠκούσα τὸν πυροβόλιμου, κατὰ τοῦ ἄσπρου προσώπου τοῦ φεγγίτου.

ΤΑ ΜΑΓΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΣΑΣ ΑΓΑΠΗΣΗ ΤΡΕΛΛΑ

'Η Μαγεία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐπιστήμη τοῦ ἔρωτος. 'Η γυνὴ εἶναι ἡ ἰερέα εἰς τὸν ἔρωτον. Οὐδὸλως παρῶδοθον ἐσομῶντες ἐν εἰς τὴν μαγιάν ἠσχολήθη κατ' ὄλον τοῦς αἰῶνας ἡ γυνή.

'Ο καθηγῆτης Πάπους, ἀσχοληθεῖς περὶ τῆς Μαγείας θέτει οὗς βῆσις τῆς θεωρίας και τῆς πρακτικῆς; τοῦ φίλιου τοῦ ἔρωτος, τὴν ἀκόλουθον ἀρχήν:
 — 'Ο ἐρωτευμένος εἶναι σκλάβος μιᾶς ξένης θελήσεως. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῆ μαγικῶς εἰς τὰς ἀσερικές δυνάμεις. Ἄλλὰ θεραπειᾶ εἰς αὐτὴν (ἄς τὴν ὀνομάσωμεν) τὴν μαγικὴν ἀδυναμίαν παρέχει ἄριβὸς ἡ χηρῆς τῶν φίλων, ἦτις βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀναποκρίσεως τῆς συμπαιθείας και ἡ ὁποία πολλάκις κατορθώνει νὰ εὐδοκίμησῃ.

Τώρα θὰ σᾶ, παραθεσομεν μερικά πρακτικὰ δηγηῖας περὶ Μαγείας, συμπεριλαμβανομένας εἰς τὸ περιήρωμον σύγγραμμα τοῦ Πάπους:
 1) Θέλετε νὰ κατακτήσετε τὴν ἀγάπην μιᾶς νεανίδος; 'Όταν εὐθεθετε μόνον με αὐτὴν, προσποιηθεῖτε, ὅτι θὰ τῆς εἰπέτε τὴν τύχην τῆς, τὸ ὄροσκοπιον τοῦ μέλλοντός τῆς. Κάμετε, ὡστε ἐκείνη νὰ σᾶς ἀνεῖλξῃ στὰ μάτια και ὅταν τὰ μάτια ἀμφοτέρων θὰ συναντηθοῦν ἀνεπὸς,

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.— (Κοντεύει να λιποθυμήσῃ.)

Όλη την περιουσία του άπάνω μου;

Έβραϊός.— Έ, ναί. Καταλοβαρθεύγκος;

Καραγκιόζης.— Μωρέ, να μὴν εἶναι κανένα μαγερικό ἐδῶ κοντά.

Έβραϊός.— Μαγερικό εἶπες;

Καραγκιόζης.—

Ναί, παιδί μου, μαγερικό νάν τὸ καπαρώσω οὐλο γιὰ ἓνα ἐξάμηνο.

Έβραϊός.— Έ, πᾶμε στὸ Χάρβα τώρα.

Καραγκιόζης.—

Άκου ἐδῶ, πάτερ Ναβουχοδονόσορα.

Πᾶρε τὰ λεφτά ἐσὺ πού μ' ἀφῆσε ὁ Χαχαμικός και φέρτα νευ ἐδῶ θὰ σοῦ δώσω δυὸ χιλιάδες μπαξίσι.

Έβραϊός.— Ντύο κιλιάδαι;

Καραγκιόζης.—

Ναί.

Έβραϊός.— Ὑπογράφει;

Καραγκιόζης.— Ὑπογράφω.

Ὁ Έβραϊός πηγαίνει νὰ φέρῃ τὴν κληρονομιά στὸν Καραγκιόζη, ἐνῶ αὐτὸς πηγαίνει στὸ σπίτι του και περιμένει. Σὲ λίγο ἐμφανίζεται τὸ Κολητήρι.

Κολητήρι.— Πατέλα ἦσα.

Καραγκιόζης.— Πύ ἦρουνα, μωρέ χρουσουζικό; Τί τὸν ἔκανες τὸν μπάρμπα σου;

Κολητήρι.— Τὸν ἔπῃρε ὁ μπόγιος, πατέλο.

Καραγκιόζης.— Καλά, ἐγὼ ἔμαθα διὸ σᾶς ἔχαν βάνει στὴ φυλακή, γιατί, λέει ἐκλέψατε, κάτι λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου και τὰ φάγατε.

Κολητήρι.— Ὅσι, βλέ. Ἐγὼ ζὲν ἔφρα τὶ λάστιχα, μονάχα τὴ σαμπρέλλα ἔφρα.

Καραγκιόζης.— Και πὼς βγήκατε ἀπὸ τὴ φυλακή;

Κολητήρι.— Μᾶς διώτσανε μὲ τὸ τσῦλο.

Καραγκιόζης.— Γιατί;

Κολητήρι.— Γιατί ὁ Μπαρμπαγῶγος ἤθελε νὰ τοὺς σκετώσῃ οὐλους ἐκεῖ μέσα.

(Άκούγονται κτυπήματα στὴν πόρτα)

Καραγκιόζης.— Ποῖος εἶναι; Ἐχει γουῆστο νὰ πλάκωσαν οἱ συνδρομηταὶ νὰ ζητᾶνε τὰ λεφτά τους πίσω. Εὐτυχῶς και θὰ πάρω τὴν κληρονομιά ἀπὸ τὸ Χαχαμικό κ' ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τοὺς πληρώσω ὅλους. (Άνοίγει τὴν πόρτα και βλέπει τὸν Έβραϊό.)

Έβραϊός.— Καραγκιόζε, τὸ κατάρισα;

Καραγκιόζης.— Διηλαδή;

Έβραϊός.— Ἐπῃρα τὴν κληρονομιά ἀπὸ τὸ Χαχαμικό.

Καραγκιόζης.— Φέρε δῶ.

Έβραϊός.— Εἶπε τὰ ντύση ἐμένα ντύο κιλιάδες μπαξίσι.

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Κράτησε τὴς δυὸ χιλιάδες και δός μου τὰ ρέστα.

Έβραϊός.— Δὲν ἔχει ρέστα.

Καραγκιόζης.— Τί εἶπες;

Έβραϊός.— Ρέστα δὲν ἔχει. Δὲν εἶπε τὰ ντύση ἐμένα ντύο κιλιάδες;

Καραγκιόζης.— Ναί. Σοῦ εἶπα, κράτα τὴς δυὸ χιλιάδες και δός μου τὰ ρέστα.

Έβραϊός.— Εἶπα; ντύν ἔχει ρέστα.

Καραγκιόζης.— Για στάσου. ρε τσιφούτη. Πόσα λεφτά πήρες ἀπὸ τὴν κληρονομιά τοῦ Χαχαμικού;

Έβραϊός.— Δύο κιλιάδαι.

Καραγκιόζης.— Πόσα πήρες, λέει;

Έβραϊός.— Ντύο κιλιάδαι και τὰ κρατᾶω γιὰ μπαξίσι.

Καραγκιόζης.— Δυὸ χιλιάδες πήρες και τὴς κρατᾶς γιὰ μπαξίσι;

Έβραϊός.— Ναί.

Καραγκιόζης.— Κ' ἐγὼ;

Έβραϊός.— Ἐσὺ ντύν περισσεύει ἄλλο.

Ἐσὺ τὰ πάρες τώρα τὸ καρτί τὴς κληρονομιάς.

Καραγκιόζης.— Ὄστε ἐσὺ θὰ πάρες τὴς δυὸ χιλιάδες κ' ἐγὼ θὰ πάρω τὸ χαρτί.

Έβραϊός.— Έ, ναί.

Κολητήρι.— Πατέλα, νάν τὸν ρίτσω κάτου;

Καραγκιόζης, (ἀρπάζει τὸν Έβραϊό ἀπὸ τὸ γακᾶ, τὸν ρίχνει κάτου κ' ἀρχίζει νὰ τὸν πατάει).— Βρέ χρουσουζή, δὲν βάστηξε ἡ ψυχὴ σου οὕτε πεντάρα νὰ μοῦ δώκῃς; Δὲν ἐσκεπτικες πὼς εἶμαι οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος κ' ἔχω ἐξοδα, μέρες πού εἶναι; Μωρέ, δὲν ἐσκεπτικες διὸ ἔχω παιδι και θέλω λεφτά γιὰ νὸν τὸ βάνω στὴ Ριζάρειο σχολὴ και βγῆ σουβατζής; Νά, νά, νά, βρωμοτσιφούτη.

Έβραϊός.— Ὁχι, μ' ἐσκώτσες! (Πεθαίνει).

Κολητήρι.— Πατέλα, τσεφύχῃσε.

Καραγκιόζης.— Ψᾶε τον τώρα νὰ δοῦμε πού ἔχει κρυμμένες τὴς δυὸ χιλιάδες.

(Τὸ κολητήρι ψάχνει τὸν Έβραϊό, δὲν τοῖ βρῖσκει ὅμως τίποτα).

Κολητήρι.— Πατέλα, οὐδες ἡ τσέπες του εἶναι γεμάτες ἀποτσιγάρα. Οὕτε δεκαράμι δὲν ἔχει.

Καραγκιόζης.— Βρέ, τὸ χρουσουζή, νὰ δῆς πού θὰν τᾶβανε στὴ Τράπεζα. Ἄχ, συφορά μου. Κ' ἐγὼ πού λιγούρεψα νὰ σὲ κάνω ἄνθρωπο μὲ τὰ λεφτά αὐτά, νὰ σ' ἔστειλα και στὴν Εὐρώπη νὰ μάθαινες καλά τὴν τέχνη.

Κολητήρι.— Ποιὰ τέχνη;

Καραγκιόζης.— Τὰ εἶδη ταξιδίου, βρέ χρουσουζικό. Βαλίτσες, πορμονέδες, πορτοφύλια...

(Τὴν στιγμή αὐτὴ μπαίνει μέσα στὴν κάλυβα τοῦ Καραγκιόζη ὁ Σαρλώ.)

Σαρλώ.— Εἰσθε, μεσιέ, ὁ Καραγκιόζης;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Τοῦ λόγου σου εἶσ' ἐργολάβος κηδεῶν κ' ἤρθες γιὰ τὸν πεθαμένο;

Σαρλώ.— Ὁχι. Εἶμαι ὁ Σαρλώ. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα, μάλιστα. Τώρα σᾶς γνωρίζω. Ὁ γυιός μου κάποτε εἶχε βάνει τὸ χέρι του στὴς τσέπες σας.

Σαρλώ.— Τὸ χέρι του στὴς τσέπες μου; Μὰ ἐγὼ τώρα μόλις ἤρθα ἀπὸ τὸ Παρίσι, κύριε.

Κολητήρι.— Βλέ πατέλα, τὸν κύριο τὸν εἶχαν κάνει ἀπὸ ὕψο και τὸν εἶχαν στήσει στὴν πόρτα τοῦ κληματογράφου κ' ἐγὼ τὸν ἔπῃρα γιὰ ἄνθρωπο ἀληθινὸ και τὸν ἐψείρησα.

Σαρλώ.— Πολὺ κουτὸ παιδί ὁ γυιός σας.

Κολητήρι.— Σκάσε, βλέ Σακκουλέα, πού θὰ πῆς πὼς εἶμαι κουτός.

Σαρλώ.— Λοιπόν, κύριε Καραγκιόζη. Ἐγὼ αὐριο φεύγω γιὰ τὸ Παρίσι και ἤρθα νὰ σᾶς προτεῖνω κάτι.

Καραγκιόζης.— Μήπως ἔχεις τίποτα πράγματα και θές νὰ τ' ἀφήσης ἐδῶ μέσα γιὰ φύλαγμα;

Σαρλώ.— Ὁχι. Ἦλθα νὰ σᾶς προτεῖνω νὰ μὲ συντροφεύσετε στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ κάνουμε μιὰ πολὺ σπουδαία ἐπιχείρησι.

Καραγκιόζης.— Και τὰ ναῦλα ποῖος θὰ τὰ πληρώσῃ;

Σαρλώ.— Ἐγὼ.

Καραγκιόζης.— Και τὰ ἐξοδα τοῦ φαγιού;

Σαρλώ.— Ἐγὼ.

Καραγκιόζης.— Και τὰ τσιγάρα;

Σαρλώ.— Ἐγὼ.

Καραγκιόζης.— Ὄστε λοιπόν θὰ μὲ παντρεύῃτε;

Σαρλώ.— Νὰ σᾶς παντρευθῶ;

Καραγκιόζης.— Ἐμ' βέβαια, ἀφοῦ θὰ μοῦ κάνετε ὅλα τὰ ἐξοδα...

Κολητήρι.— Βλέ σύ, δὲ μὲ με παντρεύεσαι κ' ἐμένα; Πᾶλε με, βλέ, νὰ συχωρεθῆ ὁ πατέλας σου...

Σαρλώ.— Εἶσαι πολὺ ἄστειος και μ' ἀρέσεις. Λοιπόν θὰ σὲ πάρω κ' ἐμένα στὸ Παρίσι.

Καραγκιόζης.— Δὲν ξέρω μονάχα ἂν τῆ γανίζουμε μπακαλιάρους ἐκεῖ.

Σαρλώ.— Πὼς δὲν τῆ γανίζουμε.

Καραγκιόζης.— Ὄταν πεθᾶνῃ κανεὶς ἐκεῖ πέρα μοιράζουμε παξιμάδια;

Σαρλώ.— Παξιμάδια, λέει; Ἄλλο τίποτα.

Καραγκιόζης.— Και τί δουλειὰ θὰ κάνουμε στὸ Παρίσι;

Σαρλώ.— Θὰ παραστήσουμε και οἱ δύο σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ κορδέλλα.

Καραγκιόζης.— Τί λές, ρέ;

Σαρλώ.— Γιατί; Κομικώτεροι ἄνθρωποι ἀπὸ μᾶς τοὺς δυὸ δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΒΑΖΟΥ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Τὴν ἡμέραν τὴς πρωτομαγιάς ὁ κ. Βάζος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, πηγαίνει στὰ Πατήνια διὰ νὰ εορτάσῃ.

— Νὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε σὲ καμμιὰ μπύρα λέγει ἡ κ. Βάζου. Σήμερα πρέπει νὰ ξεσκᾶσουμε.

— Ὁχι, ὠχ, ὠχ, γαυρίζει ὁ κ. Βάζος. Γυναίκα..

— Τί θέλεις;

— Μέρα ποῦναι σήμερα δὲν τὸ ἐπίστευα νὰ κάνῃς καλαμπουράκι.

— Τί καλαμπουράκι, ἄντρα μου;

— Νά, εἶπες νὰ ξεσκᾶσουμε, δηλαδὴ ξεσκᾶσουμε, σκάσουμε, σκάσουμε, ἦγουν θὰ σκάσουμε ἀπὸ τὸ φαί. Ἄ, μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ χορταστικό. Κοίμα νὰ μὴν εἶναι ἐδῶ κ' ἡ ἀδελφὴ σου νὰ γελᾶσῃ.

Μέσα στὴ μπύρα ὁ κ. Βάζος ἀκούει κάποιον νὰ τραγουδᾷ:

Καλῶς τονε τὸ Μάη,

τὸ χρουσομάη

Ὁ κ. Βάζος πετιέται ἀπὸ τὴν καρέκλα του πλησιάζει τὸν τραγουδιστὴ και τοῦ λέγει:

— Σᾶς συχαίρω, φίλε μου. Μήπως, εἰσθε ἀπόγονος τῶν Βάζων;

— Ὁχι, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ τραγουδιστής.

Ἐγὼ ὀνομάζομαι Σπαγέττος. Ἄλλὰ γιατί ρωτᾶτε;

— Γιατί ἐκάνετε καλαμπουράκι.

— Τί εἶπα.

— Εἶπατε «καλῶς τονε τὸν Μάη τὸν χρουσομάη, χρουσομάη, δηλαδὴ χρουσομάλλη, ὁ ἠθοποιὸς Χρουσομάλλης. Ἐ, μὰ αὐτὸ πλέον ἦτο ἐσοχον, πολὺ ἐσοχον. Και τὸ εἶπατε και τραγουδιστά.

Ὁ κ. Σφιριτιλῶνης

Ἄμα θὰ μᾶς δῆ ὁ κόσμος στὸ πανὶ και τοὺς δυὸ θὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὰ γέλια.

Καραγκιόζης.— Καλά, πὼς διάβολο θὰ τρώμε ἀπάνω στὸ πανί;

Σαρλώ.— Θὰ πέρνουμε λεπτά και θὰ τρώμε.

Καραγκιόζης.— Κάτου ἀπ' τὸ πανί;

Σαρλώ.— Βεβαίως.

Καραγκιόζης.— Μέσα στὰ μαγερικά;

Σαρλώ.— Στὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα. Ἐγὼ, βλέπεις, εἶμαι πολὺ πλούσιος.

Καραγκιόζης.— Ἐχεις δηλαδὴ πολλὰ λεφτά;

Σαρλώ.— Πολλά.

Καραγκιόζης.— Μιὰ κάσσα τοῦ πετρελαίου γεμάτη;

Σαρλώ.— Πολλά, παρὰ πολλά...

Καραγκιόζης.— Και δὲν τὰ τρώς;

Σαρλώ.— Ὅσα νὰ φάω πάντα περισσεύουνε. Λοιπόν τί λές; Θάρθῃς μαζή μου στὸ Παρίσι;

Καραγκιόζης.— Ἄς πάει στὸ διάβολο... Μ' ἐκατάφρες. Πᾶμε, ρέ.

Σαρλώ.— Λοιπόν, ἐτοίμασε τὴς βαλίτσες σου κ' αὐριο θάρθω νὰ σὲ πάρω,

Καραγκιόζης.— Τί κάθεται και λές; Ἄν εἶλα βαλίτσες δὲν θὰ τὴς ἔκλεβα.

Σαρλώ.— Καλά, δὲν θὰ πάρες μαζή σου ρούχα;

Καραγκιόζης.— Ἄμπά. Ἐμεῖς, ξέρεις, συνηθίζουμε νὰ ντυνόμαστε πολὺ ἑλαφρά.

Σαρλώ.— Καλά, τοῦλάχιστον νὰ φορέσετε παπούτσια ἔτσι ζυπόλητοι θάρθῃτε;

Κολητήρι.— Στὸ ζικό μου παζάρι ζὲν ἔχουνε παπούτσια.

Καραγκιόζης.— Καλὰ λέει ὁ γυιός μου. Δὲν ἔχουνε παπούτσια στὸ δικὸ μας ποδάρι. Εἶναι, βλέπεις, πολὺ μικρὸ. Ἄκριβῶς εἶναι μνημα μικροῦ παιδιοῦ.

Σαρλώ.— Ἄ, μὰ εἰσθε θαυμάσιοι. Θὰ φτιάσουμε μαζή μιὰ ταινία ποὶ θὰ χαλάσῃ κόσμο.

Καραγκιόζης.— Κ' ἐγὼ ἔχω μιὰ ταινία και ἂν ξέρω τί θὰ γίνω μὲ δαῦτη.

Σαρλώ.— Ἐχετε μιὰ ταινία, εἶπατε;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σαρλώ.— Και ποῦ τὴν ἔχετε;

Καραγκιόζης.— Ἐδῶ, μέσα στὴν κοιλιὰ μου.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ σπαρταριστὴ συνέχει α.

